

II. II 188-270

ὄν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·	190
“δαιμόνι' οὐ σε ἔοικε κακὸν ὧς δειδίσεσθαι, ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴδρυσε λαοῦς· οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείωνος· νῦν μὲν πειράται, τάχα δ' ἵψεται υἷας Ἀχαιῶν. ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον εἶπε. μὴ τι χολωσάμενος βέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν·	195
θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῆων, τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δέ ἐ μητίετα Ζεὺς”.	
ὄν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ· “δαιμόνι' ἀτρέμας ἦσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,	200
οἱ σέο φέρτεροί εἰσι, σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄνακτις οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ· οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί· οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς, ᾧ δῶκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω	205
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφισὶ βουλευῆσι”.	
ὧς ὁ γε κοιρανέων δίεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορῆν δὲ αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων ἠχῆ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.	210
ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας· Θερσίτης δ' ἔτι μόνος ἀμετροεπῆς ἐκολῶα, ὃς ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐρίζεμεναι βασιλεύσιν, ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν	215
ἔμμεναι· αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε· φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμῳ κυρτῷ ἐπὶ στήθος συνοχώκοτε· αὐτὰρ ὑπερθε φοξὸς ἔην κεφαλῆν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·	220
τῷ γὰρ νεικεῖεσκε· τότ' αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ ὀξέα κεκλήγων λέγ' ὄνειδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ. αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νεῖκεε μύθῳ· “Ἀτρεΐδη τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφει ἠδὲ χατίζεις;	225
πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ πρωτίστῳ δίδομεν εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεῦεαι, ὃν κέ τις οἶσει Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἴλίου υἷος ἅποινα,	230
ὄν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν, ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγειαι ἐν φιλότῃτι, ἦν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχειαι; οὐ μὲν ἔοικεν ἄρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. ὦ πέπονες κάκ' ἐλέγχε' Ἀχαιΐδες οὐκέτ' Ἀχαιοὶ οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε δ' ἐῷμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται ἦ ρά τί οἱ χῆμεῖς προσαμύνομεν ἦε καὶ οὐκί· ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.	235
ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων· ἦ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδη νῦν ὑστατα λωβήσαιο·”	240
ὧς φάτο νεικεῖων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, Θερσίτης· τῷ δ' ὄκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς, καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·	245

“Θερσῖτ’ ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 ἴσχεο, μηδ’ ἔθελ’ οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ’ Ἀτρείδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. 250
 τὼ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ’ ἔχων ἀγορεύεις,
 καὶ σφιν ὄνειδέα τε προφέροις, νόστόν τε φυλάσσοις.
 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν υἴες Ἀχαιῶν.
 τὼ νῦν Ἀτρείδη Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν 255
 ἦσαι ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλά διδοῦσιν
 ἦρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
 ἀλλ’ ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἴ κ’ ἔτι σ’ ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νῦ περ ὄδε,
 μηκέτ’ ἔπειτ’ Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέιη, 260
 μηδ’ ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
 εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
 χλαῖνάν τ’ ἠδὲ χιτῶνα, τά τ’ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 πεπλήγων ἀγορήθεν ἀεικέσσι πληγῆσιν”. 265
 ὡς ἄρ’ ἔφη, σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμῳ
 πλῆξεν· ὃ δ’ ἰδνώθη, θαλερὸν δὲ οἱ ἔκπεσε δάκρυ·
 σμῶδιξ δ’ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη
 σκήπτρου ὑπο χρυσέου· ὃ δ’ ἄρ’ ἔζετο τάρβησέν τε,
 ἀλγήσας δ’ ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.
 οἱ δὲ καὶ ἀγνύμενοί περ ἐπ’ αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν. 270